

אלישקוב, מיכאל

בן לובה ובן-ציון, נולד ביום י"ד באדר תשי"א (20.2.1951) בצחינבלי שבגרוזיה. מיכאל השלים את לימודיו היסודיים והתיכוניים בעיר מגוריו. בבית-הספר היה תלמיד טוב והישגיו בלימודים היו גבוהים. הוא היה צעיר כשרוני, אהב מאוד מוסיקה וידע לנגן בכלים רבים. בעתות הפנאי נהג מיכאל לנגן ולהנעים לחבריו את זמנם. כמו כן, הוא היה מדריך לריקודים ורבים היו תלמידיו. מיכאל גם אהב לצייר, ואף למד במדרשה

לציור בגרוזיה. לאחר שסיים את לימודיו אלה עסק בציור כרזות, ולמחייתו עבד כצבע.

כל ימיו היה מיכאל בן מסור להוריו ואח אוהב ודואג לאחיו ולאחיותיו. ממשכורתו הוא הפריש חלק נכבד לעזרה בכלכלת הבית, ונהג לסייע בעבודות הבית ובאחזקתו.

בינואר 1974 עלה לארץ עם משפחתו והתגורר בנווה יעקב שבירושלים. הוא עבר קורס מחסנאות והחל לעבוד כמחסנאי בשקם. גם כאן עשה לפרנסת משפחתו, שכן הוריו סבלו ממחלות שונות ונבצר מהם לעבוד. ביולי 1975 הוא נשא אשה, ויחד איתה עמל להקים משפחה ובית בישראל. מיכאל נהג לשיר ולנגן בשמחות. היה ידידותי מאוד ואוהב חברה.

מיכאל גויס לצה"ל באוגוסט 1975 ונשלח לתקופת שירות מקוצר בחיל-התותחנים. לאחר הטירונות הוא עבר קורס תותחנים והיה לתותחן תומ"ת. בצבא נחשב מיכאל לחייל טוב, ממושמע ואחראי, ועשה את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר, לשביעות רצון מפקדיו.

גם בתקופת שירותו דאג מיכאל רבות לכלכלת הוריו, ויצא לעבוד בעבודות שונות בעת חופשותיו מצה"ל, כדי להקל עליהם את עול פרנסתם.

לאחר השחרור מצה"ל עבד כמחסנאי ב"משביר לצרכן".

בדצמבר 1979 הוא נקרא לשירות מילואים, וביום י' בטבת תש"ם (30.12.1979) נפל בעת מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל. הוא השאיר אחריו אשה, שתי בנות, הורים, אח ושתי אחיות.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקדו: "מיכאל שירת ביחידתנו מאז הוקמה, בתפקיד תותחן. יחד עם חבריו ליחידה מילא את תפקידיו בנאמנות ובמסירות והיה אהוד ומקובל מאוד על כל הסובבים אותו...".

משפחתו הנציחה את שמו בבית-הכנסת בנווה יעקב שבירושלים ובנטיעת עצים על שמו ביער רמות.